

Sygn. akt. IV Ka 30/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący (...) del. do SO Piotr Wylegalski

Sędziowie SSO Grzegorz Szepelak (spr.)

SSO Dorota Kropiewnicka

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale C. T. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013r.

sprawy **E. L.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt II K 1089/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżycielki posiłkowej G. U. na rzecz oskarżonej E. L. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżycielkę posiłkową G. U. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 30/13

UZASADNIENIE

E. L. została oskarżona o to, że w dniu 19 czerwca 2012 r. około godz. 07:40, na ul. (...) we W., nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki S. (...) nr rej. (...) jechała ul. (...), od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i zjeżdżając ze skrzyżowania z ul. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności, nieprawidłowo obserwowwała przedpole jazdy, w następstwie czego, na wyznaczonym i oznakowanym przejściu dla pieszych, nie ustąpiła pierwszeństwa i potrafiła pieszą G. U., która przechodziła jezdnię ul. (...) z lewej strony na prawą, w stosunku do ruchu pojazdu, powodując u niej następujące obrażenia: stłuczenie i krwiak okolicy skroniowo-ciemieniowej prawej, krwawienie podpajęczce, stłuczenie łokcia prawego, stłuczenie i otarcie naskórka ręki lewej, złamanie szyjki i głowy kości ramiennej lewej, wieloodłamowe złamanie talerza kości biodrowej lewej, przechodzące na panewkę stawu biodrowego lewego, złamanie gałęzi kości kulszowej lewej z przemieszczeniem,

złamanie nasady bliższej kości piszczelowej prawej oraz złamanie przynasady bliższej kości strzałkowej prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu;

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r., o sygn. akt II K1089/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. toczące się przeciwko oskarżonej **E. L.** postępowanie karne warunkowo umorzył na okres próby wynoszący **2 (dwa)** lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonej E. L. na rzecz pokrzywdzonej G. U. nawiązkę w kwocie 4000 zł;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie (...),50 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt pięć 50/100) złotych i wymierzył jej opłatę w kwocie 60 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej G. U., który orzeczeniu zarzucił :

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. i art. 193 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń w zakresie zachowania się pokrzywdzonej w sposób dowolny, a zasadniczo na przychylenia się bez żadnego uzasadnienia na sprzecznych z prawem o ruchu drogowym twierdzeniach biegłego, w sytuacji kiedy zachowanie to winno być przedmiotem samodzielnej oceny ze strony Sądu, a nie może być przetransponowane z opinii biegłego, który w tej mierze przekracza swoje kompetencje (cytat dosłowny z apelacji),

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na błędnym uznaniu, iż pokrzywdzona przyczyniła się do powstania wypadku, kiedy swobodna ocena materiału dowodowego w szczególności zachowania się pokrzywdzonej prawidłowo przechodzącej po wyznaczonym przejściu dla pieszych, w połączeniu z zachowaniem się kierującego pojazdem, prowadzi do wniosku, że nie przyczyniła się ona do wypadku.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest oczywiście bezzasadna. Wbrew jej twierdzeniom – wydając zaskarżony wyrok – Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień proceduralnych oraz prawidłowo ustalił stan faktyczny, dokonując merytorycznie słusznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyprowadzając właściwe wnioski, tak w zakresie sprawstwa oskarżonej, kwalifikacji prawnej przypisanego jej czynu, jak również zastosowanej instytucji warunkowego umorzenia toczącego się przeciwko sprawcy wypadku postępowania karnego. Stanowisko swoje Sąd I Instancji jasno i wyczerpująco przedstawił przy tym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a Sąd Okręgowy w całości je akceptuje podkreślając, iż zarzuty autora apelacji nie zawierają takich argumentów, które mogłyby trafność rozważań Sądu Rejonowego podważyć.

W szczególności jako chybiony ocenić należy zarzut apelującego, jakoby Sąd I Instancji dokonał ustalenia w zakresie zachowania się pokrzywdzonej w sposób dowolny oraz bezpodstawnie przyjął, iż pokrzywdzona G. U. przyczyniła się do powstania przedmiotowego wypadku. Sąd Rejonowy poczynił wszak, w tej kwestii, wyczerpujące rozważania, bezbłędnie oceniając zebrany materiał dowodowy, a ustalenia Sądu Orzekającego nie budzą żadnych zastrzeżeń. Nie sposób zwłaszcza podważyć wiarygodności dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, który to zarówno w swojej pisemnej opinii (k.48-57), jak również uzupełniającej ustnej opinii złożonej w toku przewodu sądowego (k.119), jednoznacznie wskazał, iż „piesza zbliżając się do osi jezdni powinna sprawdzić ruch po swojej prawej stronie , wówczas zobaczyłaby tą S. blisko i powinna odczuć zagrożenie, wówczas miała możliwość(...) idąc normalnym krokiem zatrzymać się (...)W takim rozumieniu zasady szczególnej ostrożności należy przypisać

pieszej przyczynienie się do zaistniałego wypadku.” (k.119). Należy zatem podkreślić, iż również w ocenie Sądu Odwoławczego częściową winę za spowodowanie wypadku należało przypisać pieszej G. U., która - gdyby tylko zachowała oczekiwaną w takich przypadkach szczególną ostrożność przy przechodzeniu przez przejście dla pieszych - miałyby szansę uniknięcia potrącenia. Podkreślić w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 13 ustawy Prawo o ruchu drogowym, pieszy, przechodząc przez jezdnię lub torowisko, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, korzystać z przejścia dla pieszych. Jest zatem oczywiste, iż pokrzywdzona, jako uczestnik ruchu drogowego, była obowiązana przed wejściem na jezdnię do uważnego rozejrzenia się, spojrzenia w prawą i lewą stronę, a tym samym mogła zapobiec przedmiotowemu zdarzeniu. Zgodnie z ustawą z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zasady ostrożności w zakresie ruchu lądowego w stosunku do ogólnych zasad ostrożności zawierają w sobie większy rygorizm, co wiąże się z większym niebezpieczeństwem, jakie niesie ze sobą ruch lądowy; ruch ten z natury rzeczy jest niebezpieczny. Wyrażona w art. 3 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym zasada ostrożności polega zatem na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. W sytuacjach związanych z większym niż przeciętne niebezpieczeństwo, Prawo o ruchu drogowym wymaga więc zachowania szczególnej ostrożności. Przymiotnik „szczególny” oznacza, że chodzi o wyższy stopień zaangażowania uwagi. Jest to ostrożność kwalifikowana, która zgodnie z art. 2 pkt 22 Prawa o ruchu drogowym, polega na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie.

Reasumując, Sąd Odwoławczy uznał, iż ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego znajdują pełne potwierdzenie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym. Sąd Okręgowy nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 kpk. Nie zaistniały ponadto przesłanki z art. 5 §2 kpk, albowiem w sprawie nie występowały nie dające się usunąć wątpliwości, gdyż Sąd I Instancji ustalił wszystkie istotne okoliczności zdarzenia w oparciu o prawidłową analizę opinii biegłych, zeznań świadków i pozostałych przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Podnoszone zaś przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzuty wobec treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, są całkowicie chybione, a twierdzenia, iż biegły „przekroczył swoje kompetencje, dokonując analizy zachowania się pokrzywdzonej z punktu widzenia przepisów prawa” bezpodstawne.

Na aprobatę zasługuje także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem E. L. na okres dwóch lat próby. Nie budzi wątpliwości wina sprawcy i okoliczności wypadku, jak również przyjęta przez Sąd I Instancji kwalifikacja prawna czynu oskarżonej i zastosowany wobec niej środek probacyjny.

Kierując się powyżej przedstawionymi powodami, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze wydano w oparciu o przepisy art.627kpk, art.629kpk, art.636§1 Kodeksu postępowania karnego oraz §14 ust 2 pkt 4 i ust 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.